

vel disse saakaldte Grundtvigianere med deres Vennemøder og deres Højskoler, som i den sidste Tid understøttes endog af Staten? Og hvad er dette Kolportør-Uvæsen, disse prækende Skomagere og Skræddere, ganske uvidende Personer, der — læg vel Mærke hertil! — af Præster sendes ud i Landet med Myndighed til at vidne i den hellige Kirkes Navn? Jeg begriber ikke den Blindhed, der har slaaet visse af vore Embedsbrødre, at de ikke indser, hvor nedbrydende en saadan Fremfærd er for den Værdighed, den Avtoritet, som vi — det nytter dog ikke mellem os at nægte det — sandelig ikke kan undvære overfor den menige Mand, der umuligt er i Stand til at vurdere den sande Overlegenhed og rettelig bedømme aandelige Egenskaber. Det er denne skæbnesvangre Mangel paa Disciplin, der for Tiden hersker inden for den danske Præstestand, hvorom slige Udskejelser bærer sørgeligt Vidne. Og hvad bliver Følgen? Ser vi ikke allerede Frugterne? Disse Skomager- og Skræddervidner — er de ikke i Menigmands Øjne Vidundere af Veltalenhed, halve Profeter, som man alle Vegne flokkes om, og hvis Floskler og Fraser demoraliserer Menigheden, saa den til sidst næppe længer har Øre for en ordentlig gennemtænkt Præken eller Sans for Gudstjenestens Høj-